

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2015 - 7881

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 21. oktober 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 1 (L 7) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
279169

Spørgsmål nr. 1:

Dato
02-11-2015

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 20. oktober 2015 fra Adoptionspolitisk Forum, jf. L 7 - bilag 2".

Svar:

Lovforslaget har som overordnet formål at fremtidssikre den internationale adoptionsformidling med afsæt i børnene. Det er således hensigten både at tilpasse formidlingssystemet i Danmark til de børn, der globalt set har behov for hjælp gennem adoption, og til de krav til proces, myndighedsinddragelse m.v. som følger af formidlingssituationen. En sådan fremtidssikring vil også skabe tryggere rammer for de kommende adoptanter.

Varetagelsen af barnets bedste i internationale adoptioner vil – som hidtil – skulle ske i overensstemmelse med de internationale konventioner på området, som Danmark har tiltrådt, herunder FNs Børnekonvention. I den forbindelse bemærkes det også, at det af den politiske aftale bag lovforslaget fremgår, at en adoptionsformidlende organisation skal have indgående kendskab til bl.a. FNs Børnekonvention. Dette vil således være et krav for at få tilladelse til at yde adoptionshjælp og vil fremgå af akkrediteringskravene til en organisation.

Der skal ved anvendelsen og forståelsen af Haagerkonventionen om adoption tages hensyn til bestemmelserne i FNs Børnekonvention. Børnekonventionens krav om at tage hensyn til barnets bedste og grundlæggende rettigheder bliver dermed også vigtige hensyn i alle internationale adoptioner. I en erklæring fra 2007 har UNICEF fastslået, at FNs Børnekonvention klart tilkendegiver, at ethvert barn så vidt muligt har ret til at blive passet af sine egne forældre, og at andre former for pleje kun bør overvejes, hvis barnets egen familie trods tilbudt hjælp ikke kan eller vil tage sig af barnet. I den situation bør der findes en egnet familie i barnets eget hjemland, og hvis det ikke er muligt, er international adoption ifølge Børnekonventionen en af flere muligheder for barnet, mens institutionsanbringelse af barnet altid kun bør finde anvendelse som sidste udvej og i så fald kun midlertidigt. I alle tilfælde skal hensynet til barnets bedste være det overordnede synspunkt, når der træffes beslutning om adoption.

Efter lovforslaget vil det ikke længere være muligt for en adoptionsformidlende organisation at udføre humanitært hjælpearbejde. Det fremgår således af bemærkningerne til forslaget, at international adoption ikke er løsningen på fattigdom. Samtidig er forslaget udformet med afsæt i en erkendelse af, at der til international adoption også er knyttet et behov i samarbejdslandene for økonomisk støtte eller anden hjælp. Det vil derfor fremover være muligt at udføre hjælpearbejde med tilknytning til adoption, dog sådan at der vil blive udformet nærmere regler for godkendelse heraf. I forhold til mu-

ligheden for at udføre hjælpearbejde med tilknytning til adoptionshjælpsvirksomheden bemærkes det, at dette også vil omfatte muligheden for at videreformidle donationer fra eksempelvis adoptanter, når et adoptionsforløb er afsluttet, til bestemte modtagere i et samarbejdsland. Opretholdelsen af denne mulighed vurderes ikke at skabe risiko for afhængighedsskabende støtte men afspejler tværtimod en legitim måde at yde en (efterfølgende) støtte ved et konstateret behov.

Lovforslaget skærper endvidere tilsynet med området. Dette sker bl.a. ved, at alle matchningsforslag vil blive behandlet i statslig regi. Ankestyrelsen skal således godkende de matchningsforslag, som i dag godkendes af den adoptionsformidlende organisation. Ændringen betyder, at Ankestyrelsen vil få et indblik i alle adoptionsforløb, hvilket ikke alene styrker håndteringen af det enkelte forløb men også styringen af og indsigten i adoptionsformidlingen som sådan.

Endelig kan jeg oplyse, at der med forslaget sker en ændring i tilrettelæggelsen af den eksisterende PAS-ordning, sådan at det ene af de to rådgivningsforløb kan placeres i hele barnets opvækstperiode, dvs. frem til barnet fylder 18 år. Det fremgår videre af bemærkningerne til lovforslaget, at det i takt med, at barnet bliver ældre, i stigende grad bliver relevant at være opmærksom på, om rådgivningen eller dele af den skal rettes direkte mod barnet/den unge. Initiativet til at bede om rådgivning skal dog fortsat gå gennem forældrene, der har forældremyndigheden. Lovforslaget har således afsættelse i, at det er forældrene, der skal varetage omsorgen for barnet.

I forhold til voksne adopteredes behov for rådgivning fremgår det af bemærkningerne til forslaget, at uanset at adopterede har særlige livsomstændigheder, der for nogle kan udgøre egentlige udfordringer gennem hele livet, rummes disse udfordringer som udgangspunkt af det almindelige sociale og sundhedsfaglige system. For at skabe mere viden om voksne adopteredes behov for støtte er det dog som et led i den politiske aftale besluttet at iværksætte et forsøgsprojekt med adoptionsrådgivning til voksne adopterede.

Idet indholdet af henvendelsen fra Adoptionspolitisk Forum i vid udstrækning svarer til foreningens hørings svar, henviser jeg i øvrigt til høringsnotatet udarbejdet i forbindelse hermed.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann